

Herinneringen aan Peter Peels

* Valkenswaard 19 juli 1950 † Amsterdam 8 november 2007

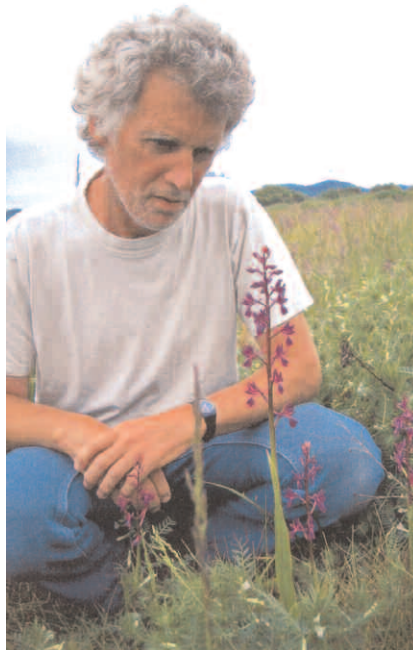
De laatste ontmoeting met Peter in levende lijve: hoe neem je afscheid van een vriend, wanneer je zeker weet dat er op aarde geen volgende keer zal zijn? Toch nog twee, drie keer even teruglopen naar z'n bed - pontificaal midden in de woonkamer geplaatst - de hand stevig vasthouden, een kus op het voorhoofd, zwaaien bij de deur, en nog eens, en nog eens om de hoek kijkend... blij met het lange, mooie gesprek dat we die middag nog met elkaar hadden. Blij ook dat we nog net het boek 'Vrij spel voor natuur en kinderen' - ook zozeer zijn thema - aan hem konden geven. Met 'zijn' schooltuin bij de Visser 't Hoofschool in Amsterdam-Osdorp als eerste portret, als 'schoolvoorbeeld'. En nog even ten afscheid kijken in de kleine Amsterdamse stadstuin, die zo duidelijk Peter's handschrift draagt: every inch a social gardener.

En zo hebben we elkaar regelmatig ontmoet, elkaars paden gekruist, van elkaars verwantschap en samenwerking genoten. We blijven De Bickershof een prachtige buurtnatuurruimte en een heel bijzonder sociaal-ecologisch proces vinden; de plek waar Peter in het 'verre' Utrecht zijn Brabantse herinneringen liet herleven. Met 200 buurtbewoners rondom, in de Wittevrouwenbuurt.

En zijn volkstuin in Utrecht, een juweeltje van een permacultuurtuin: tastbaar, doorleefd en ook nog fraai; niet blijven steken in woord en geschrift!

Een artikel voor Oase: daar moest je bij Peter echt geduldig op wachten... Zoals over de prachtige mini-waterwereld onder de metalen trap, 'afdalend' van zijn keuken op de eerste verdieping naar de Bickershof: een enorm gevarieerd biotoop op enkele vierkante meters. Regenton, houten geleidingen naar flowforms, uitmondend in een natuurlijk vijvertje, omgeven door passende begroeiing en vooral bezieling. Peter ten voeten uit. Of Peter's bijen-

korven achter de lemen vijver op de Bickershof, het kippenhok in de prachtige kleine, 'gelaagde' tuin op zijn laatste woonadres aan de Jarasingel in Amsterdam. De vroedmeesterpadjes die hij ons allen - ondergetekenden en

de bestuurders van Stichting Oase - vanuit een emmer geschept, in glazen potjes meegaf om vervolgens over heel het land en Vlaanderen te verspreiden...

Herinneringen aan Oase-excursies, vooral in Brabant en Vlaanderen, maar ook een lange wandeling door onze uiterwaarden toen dochter Pita nog een licht ontvlambare puber was. Tientallen evenementen waar je elkaar niet werkelijk toevallig tegenkwam.

Peter schreef de laatste jaren een weblog, een soort digitaal dagboek voor vrienden en andere geïnteresseerden, <http://peterpeelsvandaag.blogspot.com>. We werden niet de enige trouwe, vaak geëmotioneerde lezers van alles wat hij nog met de wereld wilde delen, maar ook getuigen van zijn tergend langzaam sterfproces. Twee typische notities:

"Ik ben een romanticus en pas als het ware meer in de negentiende dan in navolgende eeuwen. Tijd voor contact tussen mensen vind ik er toe doen. En dat het ergens over gaat. Een hoog tempo van veranderingen is geen garantie voor verbeteringen. Ik geloof heilig in het tegendeel. In jezelf, in relaties en in gemeenschappen komt tijd voor contacten op de eerste plaats. En bij voorkeur 'vrije' (daarmee bedoel ik 'ongebonden') tijd.

Dat houdt ook in dat er tijd nodig is om te aarden op de plek waar je bent. Om daar een band mee aan te gaan. Je huis wordt dan meer dan een toevallig dak boven je hoofd. Woorden als huis, heim en heem verwijzen allemaal naar zo'n band. Dat ik wat met heemplanten en heemtuinen heb is geen toeval. Dat het weggaan uit Brabant een ontneemd gevoel opleverde ook niet. Ik ben me bewust dat in mijn geval het bezoeken van scholen en het mezelf scholen de aanleiding werd dat ik weg wilde uit Brabant. Dat kwam niet van de ene op de andere dag maar duurde een hele tijd. Ook het reizen speelde daarin een belangrijke rol."
(23 juli 2007)

"...dat is het grootste manco van onze tijd. Het ontbreken van doorgaande relaties met de natuur die ons het leven schenkt. Ik heb gezien en geleerd hoe je op een kleinschalige manier uit de natuur kunt oogsten. Hoe je daar zelf een spil in kunt zijn."
(24 juli 2007).

Het is zoals het is
En het gaat zoals het gaat

...staat er in alle eenvoud bovenaan de fraaie overlijdenskaart van Peter. Die siert nu onze werk- en ontmoetingstafel in de Oasewinkel. Even nog niet loslaten, dit prachtig verstilde beeld van jou.

Marianne van Lier en Willy Leufgen
(foto: Tineke Hillebrand)